

Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 15ης Σεπτεμβρίου 2016*

«Προσφυγή ακυρώσεως — Ανακοίνωση μέλους της Επιτροπής σε απάντηση κοινοβουλευτικής ερώτησης — Πράξη μη δεκτική προσφυγής — Προδήλως απαράδεκτο»

Στην υπόθεση T-667/15,

Bagni Delfino di Paperini Stefano & C. Sas, με έδρα την Le Gorette (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους R. Righi, A. Morbidelli και E. Nessi, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής,

καθής,

με αντικείμενο προσφυγή βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ και αίτημα την ακύρωση της ανακοίνωσης της Επιτροπής της 2ας Σεπτεμβρίου 2015, με την οποία το μέλος της Επιτροπής που ήταν αρμόδιο για ζητήματα «εσωτερικής αγοράς, βιομηχανίας, επιχειρηματικότητας και ΜΜΕ» απάντησε στην κοινοβουλευτική ερώτηση E-010166/2015, της 24ης Ιουνίου 2015,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro (εισηγήτρια), πρόεδρο, S. Gervasoni και L. Madise, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Η προσφεύγουσα, Bagni Delfino di Paperini Stefano & C. Sas, είναι εταιρία δικαιούχος παραχωρήσεως από το Δημόσιο της εκμεταλλεύσεως παραθαλάσσιας κοινόχρηστης εκτάσεως για τουριστικούς και ψυχαγωγικούς σκοπούς, αρχικά στην περιοχή της Τοσκάνης (Ιταλία) και, μετέπειτα, στην περιοχή της

* * Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

Cecina (Ιταλία). Η εν λόγω παραχώρηση παρατάθηκε έως τις 31 Δεκεμβρίου 2020. Στην υπό κρίση δημόσια έκταση, η προσφεύγουσα εκμεταλλεύεται εγκατάσταση λουτρών στην οποία πραγματοποίησε σημαντικές επενδύσεις.

- 2 Σύμφωνα με τα στοιχεία που παρατίθενται στην προσφυγή, οργανώθηκε δημόσια διαδικασία επιλογής με σκοπό την παραχώρηση χρήσης παραθαλάσσιων κοινόχρηστων εκτάσεων. Η ανανέωση των παραχωρήσεων, με τη λήξη της περιόδου ισχύος τους, γινόταν με προνομιακούς όρους για τον παραχωρησιούχο του οποίου η σύμβαση έληγε, αφενός, καθότι δινόταν προτίμηση στην ανανέωση μιας προϋπάρχουσας ήδη δοθείσας παραχώρησης σε σχέση με τις νέες αιτήσεις και, αφετέρου, καθότι, από το 2001, οι παραχωρήσεις της εκμεταλλεύσεως παραθαλάσσιων κοινόχρηστων εκτάσεων για τουριστικούς και ψυχαγωγικούς σκοπούς ανανεώνονταν αυτομάτως. Οι εν λόγω κανόνες καταργήθηκαν το 2009 και το 2011 αντίστοιχα, με αφορμή την προδικαστική φάση μιας διαδικασίας διαπίστωσης παράβασης που κινήθηκε από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας βάσει των διατάξεων του άρθρου 258 ΣΛΕΕ. Η Επιτροπή εκτιμούσε ότι η δοθείσα προτίμηση στον παραχωρησιούχο του οποίου η σύμβαση έληγε ήταν αντίθετη στις διατάξεις του άρθρου 49 ΣΛΕΕ και ότι η αυτόματη ανανέωση των παραχωρήσεων παρέβαινε τόσο το άρθρο 49 ΣΛΕΕ όσο και το άρθρο 12 της οδηγίας 2006/123/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, σχετικά με τις υπηρεσίες στην εσωτερική αγορά (ΕΕ 2006, L 376, σ. 36).
- 3 Με την απόφαση 328/2015 της 27ης Φεβρουαρίου 2015 (στο εξής: απόφαση 328/2015), το Tribunale amministrativo regionale della Toscana (περιφερειακό διοικητικό πρωτοδικείο της Τοσκάνης, Ιταλία) έκρινε μεταξύ άλλων ότι οι παραχωρήσεις που παρέχουν δυνατότητα κατοχής παραθαλάσσιας δημόσιας έκτασης προκειμένου να διατηρούνται εκεί κτίσματα καθιερώνουν για τον παραχωρησιούχο πραγματικό δικαίωμα κυριότητας επί μίας συγκεκριμένης επιφάνειας, δεδομένου ότι «το δικαίωμα διατήρησης μιας κατασκευής στο έδαφος άλλου είναι ακριβώς το αντικείμενο του δικαιώματος επιφανείας, όπως ορίζεται στο άρθρο 952 [του ιταλικού Αστικού Κώδικα] (“ο κύριος δύναται να παρέχει δικαίωμα πραγματοποιήσεως και διατηρήσεως κατασκευής στο έδαφος προς όφελος άλλου”), με συνέπεια [την ύπαρξη] μιας διοικητικής πράξης απόδοσης στον παραχωρησιούχο του δικαιώματος επιφανείας επί των υπό κρίση ακινήτων».
- 4 Στις 24 Ιουνίου 2015, δύο βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου υπέβαλαν στην Επιτροπή ερώτηση προς γραπτή απάντηση, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 230, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και του άρθρου 130 του εσωτερικού κανονισμού του Κοινοβουλίου (ΕΕ 2011, L 116, σ. 1). Επί της ουσίας, η εν λόγω ερώτηση επικεντρωνόταν στο κατά πόσον η Επιτροπή, αφενός, γνώριζε την απόφαση 328/2015, και, αφετέρου, είχε την πρόθεση να αναθεωρήσει την ερμηνεία της έννοιας «υπηρεσία» κατά την οδηγία 2006/123, δεδομένου ότι, σύμφωνα με την εν λόγω απόφαση, οι επιχειρήσεις δικαιούχοι παραχωρήσεων παραθαλάσσιων κοινόχρηστων εκτάσεων για τουριστικούς και ψυχαγωγικούς σκοπούς διέθεταν δικαίωμα επιφανείας επί των ανεγερθέντων από αυτούς κτισμάτων επί της κοινόχρηστης εκτάσεως.
- 5 Με έγγραφη ανακοίνωση της 2ας Σεπτεμβρίου 2015 (στο εξής: επίδικη ανακοίνωση), η Επιτροπή απάντησε στην ως άνω ερώτηση. Η απάντησή της έχει ως εξής:

«Η Επιτροπή γνωρίζει την απόφαση 328/2015 του Tribunale amministrativo regionale della Toscana [περιφερειακού διοικητικού πρωτοδικείου της Τοσκάνης]. Η Επιτροπή εκτιμά ότι η εν λόγω απόφαση δεν αφορά την εφαρμογή της νομοθεσίας [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] ούτε, κατά συνέπεια, την εφαρμογή της οδηγίας 2006/123 [...]. Η απόφαση αφορά μόνον την ερμηνεία της εθνικής νομοθεσίας. Η Επιτροπή δεν είναι επομένως σε θέση να διατυπώσει παρατηρήσεις.»

Διαδικασία και αιτήματα της προσφεύγουσας

- 6 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 11 Νοεμβρίου 2015, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

- 7 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να ακυρώσει την επίδικη ανακοίνωση.

Επί του παραδεκτού

- 8 Δυνάμει του άρθρου 126 του Κανονισμού του Διαδικασίας, όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε, κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία. Στην προκειμένη περίπτωση, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι είναι επαρκώς ενημερωμένο από τα στοιχεία της δικογραφίας ώστε να αποφανθεί χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.
- 9 Κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις δυνάμενες να προσβληθούν σύμφωνα με το άρθρο 263 ΣΛΕΕ όλες οι πράξεις των κοινοτικών οργάνων, ανεξαρτήτως της φύσης τους, οι οποίες αποσκοπούν στην παραγωγή δεσμευτικών έννομων αποτελεσμάτων (αποφάσεις της 31ης Μαρτίου 1971, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, καλούμενη «AETR», 22/70, EU:C:1971:32, σκέψη 42· της 13ης Οκτωβρίου 2011, Deutsche Post και Γερμανία κατά Επιτροπής, C-463/10 P και C-475/10 P, EU:C:2011:656, σκέψη 36, και της 13ης Φεβρουαρίου 2014, Ουγγαρία κατά Επιτροπής, C-31/13 P, EU:C:2014:70, σκέψη 54).
- 10 Αντίθετα, εκφεύγει του προβλεπόμενου στο άρθρο 263 ΣΛΕΕ δικαστικού ελέγχου κάθε πράξη η οποία δεν παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, όπως οι προπαρασκευαστικές πράξεις, οι βεβαιωτικές πράξεις και οι πράξεις αμιγούς εκτέλεσης, οι απλές συστάσεις και γνώμες, καθώς επίσης και, κατ' αρχήν, οι εσωτερικές οδηγίες [βλ., υπό αυτήν την έννοια, απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2006, Reynolds Tobacco κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-131/03 P, EU:C:2006:541, σκέψη 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και διάταξη της 14ης Μαΐου 2012, Sepracor Pharmaceuticals (Ιρλανδία) κατά Επιτροπής, C-477/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2012:292, σκέψη 52].
- 11 Υπό το πρίσμα της νομολογίας, το κατά πόσο μια πράξη δύναται να παραγάγει έννομα αποτελέσματα και, ως εκ τούτου, να προσβληθεί με προσφυγή ακύρωσης δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ προϋποθέτει εξέταση του γράμματός της και του πλαισίου στο οποίο αυτή εντάσσεται (βλ., υπό αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 20ής Μαρτίου 1997, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-57/95, EU:C:1997:164, σκέψη 18, και 1ης Δεκεμβρίου 2005, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-301/03, EU:C:2005:727, σκέψεις 21 έως 23), της ουσίας της (βλ. απόφαση της 22ας Ιουνίου 2000, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, C-147/96, EU:C:2000:335, σκέψη 27 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ. ομοίως, υπό αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 9ης Οκτωβρίου 1990, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-366/88, EU:C:1990:348, σκέψη 23· της 13ης Νοεμβρίου 1991, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-303/90, EU:C:1991:424, σκέψεις 18 έως 24, και της 16ης Ιουνίου 1993, Γαλλία κατά Επιτροπής, C-325/91, EU:C:1993:245, σκέψεις 20 έως 23), καθώς επίσης και της πρόθεσης του συντάκτη της (βλ., υπό αυτήν την έννοια, αποφάσεις της 17ης Ιουλίου 2008, Αθηναϊκή Τεχνική κατά Επιτροπής, C-521/06 P, EU:C:2008:422, σκέψη 42, και της 26ης Ιανουαρίου 2010, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, C-362/08 P, EU:C:2010:40, σκέψη 52).
- 12 Στην προκειμένη περίπτωση, πρέπει να σημειωθεί ότι η επίδικη ανακοίνωση περιέχει την γραπτή απάντηση της Επιτροπής σε κοινοβουλευτική ερώτηση που της τέθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 230, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και του άρθρου 130 του εσωτερικού κανονισμού του Κοινοβουλίου. Η ερώτηση αυτή, εφιστώντας την προσοχή της Επιτροπής στην απόφαση 328/2015, αποσκοπούσε κατ' ουσίαν στην παροχή διευκρινίσεων από την Επιτροπή ως προς την ερμηνεία της έννοιας «υπηρεσία» της οδηγίας 2006/123 σε σχέση με την εν λόγω απόφαση (βλ. σκέψη 4 ανωτέρω). Η Επιτροπή απάντησε κατ' ουσίαν ότι η απόφαση, την οποία ήδη γνώριζε, δεν αφορούσε την εφαρμογή της νομοθεσίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης αλλά μόνον την ιταλική νομοθεσία και, επομένως, η ίδια δεν ήταν σε θέση να διατυπώσει παρατηρήσεις (βλ. σκέψη 5 ανωτέρω).

- 13 Υπό αυτές τις συνθήκες, πρέπει να θεωρηθεί ότι, λαμβανομένου υπόψη τόσο του πλαισίου της κοινοβουλευτικής ερώτησης όσο και το περιεχόμενο και το γράμμα της επίδικης ανακοίνωσης, αυτή ουδόλως σκοπεύει στην παραγωγή εννόμων αποτελεσμάτων υπό την έννοια της παρατιθέμενης νομολογίας στην σκέψη 9 ανωτέρω. Η εν λόγω ανακοίνωση συνιστά, πράγματι, απάντηση σε κοινοβουλευτική ερώτηση η οποία δεν εκφράζει καμία ειλημμένη από την Επιτροπή απόφαση ούτε, εξάλλου, οποιαδήποτε θέση αναφορικά με την ερμηνεία της οδηγίας 2006/123.
- 14 Το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι η επίδικη ανακοίνωση συνιστά πράξη που σκοπεύει να παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα καθόσον εκφράζει τη βούληση της Επιτροπής να εφαρμόσει την οδηγία 2006/123 στον τομέα των παραχωρήσεων παραθαλάσσιων κοινόχρηστων εκτάσεων κατά τρόπο που προσβάλλει το δικαίωμα κυριότητας των παραχωρησιούχων. Επιπλέον, η επίδικη ανακοίνωση θα υποχρέωνε τις ιταλικές διοικητικές και δικαστικές αρχές να εφαρμόσουν την οδηγία 2006/123 στις εν λόγω παραχωρήσεις, πράγμα το οποίο θα είχε ως συνέπεια «την αναγκαστική μεταβίβαση των εμπραγμάτων δικαιωμάτων [των παραχωρησιούχων]».
- 15 Κατ' αρχάς, διαπιστώνεται ότι, με αυτά τα επιχειρήματα, η προσφεύγουσα παρανοεί το περιεχόμενο της επίδικης ανακοίνωσης. Πράγματι, σε αντίθεση με όσα αφήνει να εννοηθούν η προσφεύγουσα, η Επιτροπή ουδέποτε έλαβε θέση ως προς την εφαρμογή ή την ερμηνεία της οδηγίας 2006/123. Περιορίστηκε, αντίθετα, στο να παρατηρήσει ότι η απόφαση 328/2015 αφορούσε την ιταλική νομοθεσία και όχι το ενωσιακό δίκαιο, με αποτέλεσμα να μην είναι σε θέση να διατυπώσει παρατηρήσεις ως προς το ερώτημα που της απευθύνθηκε και το οποίο αφορούσε την έννοια «υπηρεσία» κατά την εν λόγω οδηγία.
- 16 Εν πάση περιπτώσει, ακόμα και εάν υποθεθεί ότι, όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, η Επιτροπή έλαβε θέση και ερμήνευσε την οδηγία 2006/123 υπό την έννοια ότι η τελευταία εφαρμόζεται στις παραχωρήσεις παραθαλάσσιων κοινόχρηστων εκτάσεων, θα πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά τη νομολογία, δεν είναι δεκτική προσφυγής ακύρωσης ούτε μια πράξη της Επιτροπής που απηχεί την πρόθεση της ίδιας ή των υπηρεσιών της να ακολουθήσουν ορισμένη γραμμή συμπεριφοράς (βλ. απόφαση της 5ης Μαΐου 1998, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Επιτροπής, C-180/96, EU:C:1998:192, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία) ούτε η γραπτή έκφραση γνώμης, όπως η υπενθύμιση της ερμηνείας των διατάξεων πράξης παράγωγου δικαίου την οποία προκρίνει η Επιτροπή, δεδομένου ότι δεν μπορούν να παραγάγουν έννομα αποτελέσματα ούτε σκοπούν να παραγάγουν τέτοιου είδους αποτελέσματα (βλ., υπό αυτήν την έννοια, απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1999, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, C-308/95, EU:C:1999:477, σκέψεις 27 έως 30). Κατά συνέπεια, πρέπει να θεωρηθεί ότι, ακόμα και αν ήθελε υποθεθεί ότι η επίδικη ανακοίνωση περιέχει την ερμηνεία της οδηγίας 2006/123 από την Επιτροπή και τη βούληση του οργάνου αυτού να συμπεριλάβει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας τις παραχωρήσεις παραθαλάσσιων κοινόχρηστων εκτάσεων, η εν λόγω ανακοίνωση δεν προορίζεται να παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα.
- 17 Περαιτέρω, δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός ότι η επίδικη ανακοίνωση παράγει έννομα αποτελέσματα λόγω προσβολής του δικαιώματος κυριότητας των παραχωρησιούχων, εφόσον αυτό θεωρηθεί βεβαίως ότι υφίσταται. Πράγματι, μια τέτοια συλλογιστική θα συνεπαγόταν συναγωγή της δυνατότητας προσφυγής κατά πράξεως από την ενδεχόμενη έλλειψη νομιμότητάς της. Από τη νομολογία όμως απορρέει ότι η σοβαρότητα της φερομένης παραβάσεως του οικείου οργάνου ή η σημασία της προσβολής θεμελιωδών δικαιωμάτων δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα παρέκκλιση από την εφαρμογή των δημοσίας τάξεως λόγων απαραδέκτου που ρητώς προβλέπει η Συνθήκη (βλ., κατ' αναλογίαν, διάταξη της 10ης Μαΐου 2001, FNAB κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-345/00 P, EU:C:2001:270, σκέψη 40, και απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 2003, Philip Morris International κατά Επιτροπής, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 και T-272/01, EU:T:2003:6, σκέψη 87).
- 18 Τέλος, καθόσον η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η επίδικη ανακοίνωση επιφέρει «την αναγκαστική μεταβίβαση των εμπράγματων δικαιωμάτων των οποίων απολαύουν σήμερα οι δικαιούχοι δημοσίων παραχωρήσεων», πρέπει να παρατηρηθεί ότι απορρέει από τις παρασχεθείσες από την ίδια την

προσφεύγουσα εξηγήσεις αναφορικά με τους κανόνες περί ανανέωσης των παραχωρήσεων παραθαλάσσιων κοινόχρηστων εκτάσεων (βλ. σκέψη 2 ανωτέρω) ότι δεν είναι η εν λόγω ανακοίνωση αυτή η οποία θα μπορούσε να παραγάγει ένα τέτοιο αποτέλεσμα, αλλά η κατ' εφαρμογήν της ιταλικής νομοθεσίας, όπως τροποποιήθηκε το 2009 και το 2011, ενδεχόμενη μη ανανέωση μιας λήξασας παραχωρήσεως.

- 19 Ως εκ περισσού, πρέπει ακόμα να προστεθεί ότι τα περιστατικά της παρούσας υπόθεσης πρέπει να διακριθούν από αυτά που οδήγησαν στην παρατεθείσα από την προσφεύγουσα απόφαση της 24ης Μαρτίου 1994, *Air France κατά Επιτροπής* (T-3/93, EU:T:1994:36). Πράγματι, η προσβαλλόμενη πράξη στην ως άνω υπόθεση είχε τη μορφή δήλωσης του εκπροσώπου του αρμόδιου για ζητήματα ανταγωνισμού επιτρόπου, με την οποία η Επιτροπή δήλωνε αναρμόδια να εξετάσει, δυνάμει του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ των επιχειρήσεων (ΕΕ 1989, L 395, σ. 1), συγκεκριμένη πράξη συγκέντρωσης, και παρήγαγε συνεπώς έννομα αποτελέσματα. Αντίθετα, η εν προκειμένω επίδικη ανακοίνωση δεν περιέχει καμία απόφαση αυτού του είδους και περιορίζεται στο να εκφράσει τη γνώμη της Επιτροπής σύμφωνα με την οποία η απόφαση 328/2015 αφορούσε μόνο την ερμηνεία του ιταλικού δικαίου και όχι το ενωσιακό δίκαιο, με αποτέλεσμα το εν λόγω θεσμικό όργανο να μη δύναται να λάβει θέση σχετικά με την ερμηνεία της έννοιας «υπηρεσία» κατά την οδηγία 2006/123. Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να τονισθεί ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα ικανό να αποδείξει ότι τα πραγματικά περιστατικά των δύο αυτών υποθέσεων είναι συγκρίσιμα.
- 20 Υπό το φως του συνόλου των ανωτέρω εκτιμήσεων, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη, χωρίς να απαιτείται η επίδοσή της στην Επιτροπή.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 21 Δεδομένου ότι η παρούσα διάταξη εκδόθηκε πριν από την επίδοση του δικογράφου της προσφυγής στην Επιτροπή και προτού η Επιτροπή υποβληθεί σε δικαστικά έξοδα, το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει ότι η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 133 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) **Η Bagni Delfino di Paperini Stefano & C. Sas φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 15 Σεπτεμβρίου 2016.

Ο Γραμματέας
E. Coulon

Η Πρόεδρος
M. E. Martins Ribeiro